

ham med ét umuligt, at en saadan Mand kunde bukke under i Kamp mod nogle elendige Bønder og Landsbyhaandværkere!

II.

Ude omkring Skibberups ensomt liggende Kirke havde der imidlertid samlet sig flere hundrede Mennesker.

Sjælden — maaske aldrig — havde den gamle Kirkeklokkes melankolske Bastoner runget over en saa talrig Forsamling; i hvert Fald ikke over en mindre højtidsstemt. Der rørte sig over den øde Kirkegaard et Liv som paa en Markedsplads. Rundtom stod og sad Klynger af Mænd og Kvinder, der alle var lige højroastede og røde i Hovedet af Iver og Spænding. Man havde lejret sig omkring paa Ligstenene; man raabte til hinanden over Gravene; og alle Vegne var der en Sammenstimlen, en Snakken i Munden paa hinanden, saa man næppe kunde høre Kirkeklokkerne.

I dette krigeriske Røre bevægede Væver Hansen sig stille og smilende omkring som en Kat i en Mælkestue. Han følte sig i Dag atter